

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Υγδον κ' ε'καστόν μετρούντες χρόνον
 ἔδρευμέν' στήν γήν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἑνιακόσα δεκατρία,
 δράσις και θεμὴ φιλοπατρία.

Τοῦ Φλεβάρη δεκαεθῆ,
 κατὶ τὶ καλὸ θὰ τρέψῃ.

Χίλια διακόσα σαρανταεθῆ,
 ποῖός τὸ Γαῖτάνι θὰ τὸ ξεμπλέξῃ;

**Φασουλῆς και Περικλέτους,
 ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π. —

Μὲ κάνει νὰ γελῶ πολὺ
 Ἄποκρηῆς ἡμέρα...
 τοῦ Καρνάβαλου, Φασουλῆ,
 Κυριακὴ δευτέρα.

Καλῶς 'στον τὸν Καρνάβαλο,
 ποῦ ἀπόβραλε κ' ἔκεινος
 ἔρεῖπο, σαράβαλο,
 κ' ἔγινε τόσος θρήνος.

Ἐρχεται μέσα σ'τὴ φωτιὰ
 μὲ μούρη κεχρημπάρι,
 και μὲ κατεβασμέν' αὐτὰ
 και θλιβεροῦ τροπάρι.

Καμμὴ γιὰ τοῦτον τελετὴ,
 κανεῖς γιὰ τοῦτον κρότος,
 μήτε τοῦ ῥίχνει κομφετὶ
 κανένα; Πιερότος.

Ἐφέτος σ' ἀτηρηθήσαν
 ἔλοι, Καρνάβαλέ μου,
 και δὲν εὐκαινηθήσαν
 σάν κ' ἄλλοτε, τρελλέ μου.

Μόνον καμπὸς ἠδέλησαν σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
 νὰ κάνουν τὸν φιλάνθρωπο μὲ μακαροχοροὺς,
 μὰ δὲν εὐρήσει βοήθῃν ἢ δράσις τῶν κανένα
 κ' ὄλ' ἢ φιλανθρωπία τῶν ἐπιγῆ' στὰ χαμένα.

Κρίμα ποῦ δὲν τοὺς ἄφησαν κ' αὐτοὺς, Καρνάβαλέ μου,
 νὰ δεῖξουν κάθος φλογερό,
 και μ' ἕνα μασκαροχορὸ
 νὰ βοηθήσουν μαχητὰς τοῦ τρέχοντος πολέμου.

Φιλοπατρία φλογερὰ
 σκληρῶς παρεγγήθη,
 κ' ἔτσι κανέναν, μασκαρὰ,
 χορὸς δὲν ἐνηργήθη.

Κρίμα ποῦ δὲν ἐχόρεψαν καμπόσοι Κουραμικέδες
 νὰ στεῖλουν ἔρανον ἐκεῖ,
 ποῦ μάχονται καρτερικὸ
 τόσοι γενναῖοι παῖδες.

Κρίμα ποῦ δὲν ἐχόρεψαν και μερικαῖς Σιλιβίδες
 μὲ πατριώτας χορευτὰς
 ν' ἀνακουφίσουν μαχητὰς,
 ὁποῦ χορεύουν γύρω τῶν Σατανικαῖς θρίδες.

Κρίμα ποῦ δὲν μὰς ἄφησαν λιγάνι νὰ πηδήσωμε
 μέσα σὲ τούτους τῆς φωτιῆς,
 και μὲ σπιθόβολαις ματγιαῖς
 τὰ κάλλη τῶν χορευτριῶν νὰ καταβομβαρδίσωμε.

Κρίμα, ποῦ στέκουν ἀδρανῆ
 χορευτικὰ ποδάρια,
 μήτ' ἔρανος δὲν θὰ γενῆ
 γιὰ τόσα καλλητάρια.

Τέτοιος χορὸς ἀληθινὰ
 γι' αὐτοὺς, ποῦ λέφτουν' στὰ βουνά,
 θάταν εὐεργεσία
 και μὰ σωστὴ θυσία.

Πόσο καλὸ τέτοιος χορὸς δὲν ἦθελε νὰ κἀνῃ
 σ' ἐκείνους, ὁποῦ μάχονται στὸ φοβερὸ Μπιζάνι.
 Κι' ἔμας θὰ διασκέδασι μὲ τὰ τρελλοπληθήματα,
 οὐχ ἦτον θ' ἀνεπτέρωνε κ' ἐκείνων τὰ φρονήματα.

Και θάλεγα γιὰ μὰς ἐδῶ πῶς δὲν τοὺς ἠλημονήσαμε,
 ἀλλὰ πρὸς χροῖον τῶν κ' ἔμειψ
 σὲ δρασὶν ὀξῆς και τιμῆς
 τὰ πόδια μὰς κινήσωμε.

Τώρα χάνουν τοὺς ἐράνους,
 ποῦ μ' αὐτοὺς ἀληθινὰ

ὄ' ἀνεκούφιζαν βασιάνους
κι' ἀπειράριθμα δεινά.

Μᾶς ἐγάλασαν τὰ πιάνα,
κι' ἦταν μὴ μεγάλη τρέλλα
νὰ μὴν κάνωμ' ἓνα μπάλω.

Τώρα μῆτε κουραμάνα,
μῆτε μάλλινη φανέλα,
μῆτε τῶνα, μῆτε τῆλλο,

Κλάψε, δύστιχη μητέρα...
τόσος ἐνθουσιασμός,
τόσος πατριωτισμός
πᾶει τώρα' στὸν ἀέρα.

Σὲ θρηνεῖ κι' ὁ Περικλέτος
μὲ λυπητερὴ λαντέρνα,
ποῦ δὲν ἄφησαν ἐφέτος
χορευτῶν ν' ἀνάψη φτέρνα.

B'

Φ.— Τὸν Καρνάβαλο κι' ἐγὼ
σήμερα θρηνηολοῶ
μὲ τοὺς ἄλλους γοερά.

Καὶ γογγύζω καὶ στενάζω
κι' ἀμασκάρευτος φωνάζω:
φτοῦ σου, πρωτομασκαρά.

Ὁ Καρνάβαλε τρελλέ,
πῶς δὲν ἄφησαν, καλέ,
χαίριν τόσων μαχομένων ἓνας μπάλω;
πῶς γενναία δὲν ὑψώθη γιὰ χορὸ καμιμὰ φωνή;

Μέσα σὲ κακὸ μεγάλω,
ποῦ φοικτοὶ μᾶς σκιάζουν κρότοι,
δὲν ἀφίνουν ἓνα κι' ἄλλο
τῆς Ἀθήνας πατριώτη
μὲ στεροβίλους νὰ συνδράμη
ὅσους πολεμοῦν ἐκεῖ
σάν Τυτάνες μυθικοὶ
μὲ τὸν Γκέγκη, μὲ τὸν Τσαμίη.

Λατταροῦν ν' ἀνακουφίσουν μερικοὺς τοὺς μαχομένους
καὶ τοὺς μάρτυρας τοῦ γένους,
καὶ τὸ βοηθεῖν ἐκείνους τῶνουν κρυφὴ χαρά των,
ἀλλὰ θέλουν καὶ συγχρόνως νὰ γλεντίσουν τὸν παρᾶ των.

Κι' ὀλίγη διασκέδασιν ἐν μέσῳ τοῦ πολέμου
εἶν' ἓνα βάλωσαμον πληγῶν καὶ πόνων, φιλιτάε μου.
Κι' ἐνῶ μακράν μας βρέμεται τοῦ κανονιοῦ βροντὴ
ἀρᾶει κι' ἔμει; νὰ κάνωμε κανέν' ἀπρὲ μιντι.

Κι' ἄν τὸ Μπιζάνι, βρεῖ παιδιᾶ,
γενναίως βομβαρδίζεται,
εὐ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά
καὶ μὴν κακοκαρδίζετε.

Ἐμεῖς ἐδῶ καμιμὰ βροντὴ
καὶ κρότο δὲν ἀκούεμ,
καὶ μῆτε βόγγους, γιοουντῆ,
πολέμου δὲν γροικοῦμε.

Ἐδῶ περνοῦμε μὴ χαρά,
ἐβγήκε κι' ἦλος φλογερός,
μῆτε πυρᾶ, μῆτε πυρᾶ,
μῆτε πεδιά τοῦ πυρός.

Μῆτε βροχῶν κατακλυσμοὶ
καὶ Τούρκων αἰφνιδισμοὶ
σαλεύουν τὸ μαζὸ μας.

Λοιπὸν ἄς ἀποκρέψωμε,
κι' ἄς ποῦμε κι' ἄς χορεύωμε
μὲ τὸν Καρνάβαλό μας.

Ἐμπρός, ἄς ξεφωνίζωμε, κατὰ παντὸς βαρβάρου,
ὄμως ἄς βγῆ τοῦλάχιστον ὁ ποιητῆς τοῦ κάρου.
Θριάμβους ἄς ὑψώσωμεν καὶ τροπαιὰ ποικίλα,
ὄμως ἄς βγῆ τοῦλάχιστον ὁ τοῦ δρόμου ἢ γκαμιλά.
Ἄς ποῦμε: κάτω καθενὸς δεσποτισμοῦ φενάκη,
ὄμως ἄς βγῆ τοῦλάχιστον κανένα γαϊτανάκι.

Ἄς ρίχνουν Στόλοι καὶ Στρατοὶ
μύδρους, ὀβίδες, σφαιραῖς,
ἄς ρίχνωμε καὶ κομφετὶ
στῆς τρέλλας τῆς ἡμέρας.

Ἢ γῆ τῆς φορέως, τοῦ πυρός,
ἄς γίνεταὶ ρημάδι,
ὄμως ἄς γίνῃ καὶ χορὸς
τῆς Τυρρηνῆς τοῦ βραδύ.

Ἐκεὶ νὰ τραυματίζονται μὲ πύρινα κομμάτια
κι' ἐδῶ μὲ χαρτοπόλεμο νὰ βγοῦν καμπόσα μάτια.

Ἄς γίνεταὶ καὶ μὴ ἐλλεῖδ',
θανάτου πανηγύρι,
ἀλλ' ὄμως καὶ κρασοπουλεῖδ'
καὶ τόκα τοῦ ποτηρι.

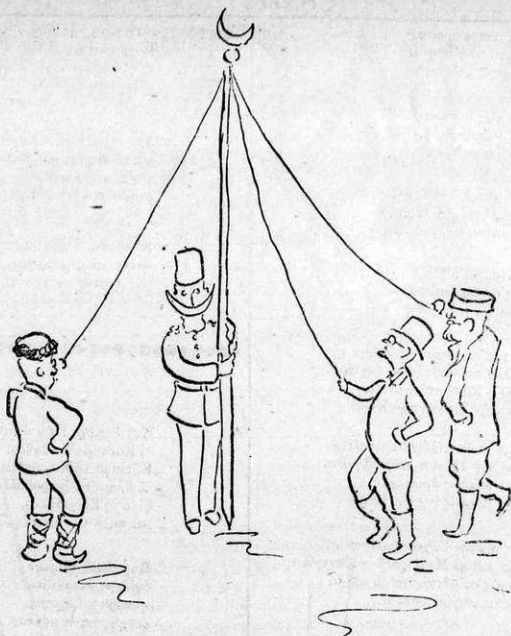
Ἐκεὶ νὰ ξεπαγώνουν καὶ χέρια καὶ ποδάρια
κι' ἐδῶ μὲ μπάλους καὶ ματῆς ν' ἀνάβουν παλληκάρια.

Καὶ χαρτοπόλεμος δεινός
καὶ πόλεμος ἀληθινός,
καὶ κομφετὶ καὶ βόλια...
γερά σου, Πατρίδα δόλια.

Κἀθε γλεντιᾶς φιλόπατρις μὴ μάσκα νὰ φορέῃ
καὶ τὸ Σεφκὲτ τὸ φρέσι,
μὰ κι' Ὀδάλισκῆς φερετζὲ σὴν τὸν Ἐμβέρο νὰ βάλῃ
φωναζώντας: εὐάν εἶοι τὸ νέο Καρνάβαλι.

Ν' ἀνυμνηθοῦν ἡρωϊκῶς ἦρωες σκοτωμένοι
καὶ γίγαντες Ἑλληνικοὶ,
μὰ καὶ Παλιῆτσοι μερικοὶ
νὰ βγοῦν ἀλευρωμένοι.

Μὲ δάφνης κλώνους χλοερούς
νὰ θριαμβεύουν σὲ χορούς
τὰ νέα φυντανάκια.

**Μές' στό Καρναβάλι τό πολεμικό
νά τό Γαϊτανάκι τό Βαλκανικό.**

Νά βλέπης κι' Ἄρη τρομερό,
καί' μέρα νύκτα' στό φτερό
νά στέκουν εὐζωνάκια.

Νάναι καί πένθος καί χαρά,
νάναι τραγούδια καί πυρά,
νάναι μέ γέλιο κλάμμα.

Νάναι θανάτου βογγητό
καί Καρναβάλου χωρατό
καί μόμολα συνάμα.

Παντοῦ νά μαίνεται φωτιά,
νά βλέπης τήν Ἀρβανιτιά
νά καίη καί νά σφάζη.

Κι' ὅταν πρὸς πόλεμον ὀρῶ
νά βλέπω 'μπρός μου τήν Μορμῶ
μέ σκῶμμα νά μορφαίη.

Αἵματος λίμνη νά κυλά
κι' Ἀποκρηῆς νά μοῦ γελᾷ
μαϊμού κοκκινοκόλλα.

Νάναι παράξενος καιρός,
νάναι κηδεῖα καί χορός,
καί φύρδην μίγδην ὄλα.

Γ'.

Π. —

Ἡ γλῶσσα σου παραλαίει
μέ λιμαδόρου μένος...
μοῦ φαίνεται, βρε Φασουλῆ,
πὼς εἶσαι μεθυσμένος.

Μὴν παύης ἄθλους νά μετροῦς
πολεμικούς, ζευζέκη,
καί τῶν Συμμάχων ἡ τετραῖς
τό Γαϊτανάκι, πλέκει.

Ἄντηχῆ παιδίων μέλος,
βρέμεται κι' ἡ κλαπαδόρα...
καί τό πλέαι Βενιζέλος,
Γκέσσοφ, Πάσιτς, Τσερναγόρα.

Νά τό Γαϊτανάκι, νάτο...
πὼς τό πλέκουν τεχνικά,
φέρνει κόσμους ἄνω κάτω
καί τό σῆμπαζ ξυγκυκᾶ.

Ἰπάνω φέσι, κάτω φέσι,
νάσου κι' ὅ Σερκετ' στή μέση,
'βγήκε τὸν χορὸ νά σύρη.

Καί τό πλέκουσε μαζί
μέ τὸν Τοῦρκο τὸν Γαζή,
τὸν Μαχμούτη τὸν Βεζύρη.

Νά τὸ Γαϊτανάκι, νάτο,
ποῦ μ' αὐτὸ τὸ Κομητάτο
τῆς Τουρκιάς κηδεύεται.

Σὲ χορὸ μᾶς προσκαλεῖ,
καὶ τὸ μπλέξανε πολὺ,
ποῦ δὲν ξεμπερδεύεται.

"Ὠλιμάν, παιδί, κ' ἄς φέξη!..
καιρὸς εἶναι νὰ ξεμπλέξη
καὶ τὸν κόσμο νὰ φαιδρύνῃ.

Νάτο νάτο... κ' ὁ Χακὴ
τρέχει κ' ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ
καὶ γυρεύει τὴν Εἰρήνη.

Βαστώντας τὸ σαβὴ του' σ' ὄνα χέρι
καί' στ' ἄλλο του προτάσωνε τρεπτερί,
ἐβγήκε κ' ὁ Χακὴ σ' ἀ φανερά
ζητώντας τὴν Εἰρήνη τὴν Κυρά.

Πηγαίνει' στὼν Αὐλών τὰ μεγαλεῖα,
πηγαίνει σ' τὸ Παρίσι, σ' τὴν Ἀγγλία,
πηγαίνει δεξιὰ κ' ἄριστερά
ζητώντας τὴν Εἰρήνη τὴν Κυρά.

Μὲ τοῦτον' σ' τὴν Ἐδρώκη κάνουν χάρι,
μὲ Γκρεῦ καὶ μὲ Μπέργολδ κουβεντιάζει,
καὶ λέει μὲς' στ' αὐτὰ τὸν τὸ καὶ τὸ
μὲ πόνο καὶ μεράκι δυνατὸ.

Τῶν νέων δρον βγάζει τὸ τεπτερί,
ποῦ τὴν Εἰρήνη σίγουρα θὰ φέρη,
παρακαλεῖ μὲ πάθος, μὲ σεβντά,
κ' ὁ Γκρεῦ τοῦ φωνάζει: γκέλ μπουρντά.

Μ' αὐτοὺς τοὺς νέους δρους, ποῦ προτείνει,
δλον ταυτιὰ τὰ κάνει τελεινί,
κ' ἄκουει νὰ τοῦ λέν: Πινακοτή,
πέρασε κ' ἀπὸ τῆλο μας ταυτί.

Καὶ στέλλει' στὸν Σεφκέτ γραφὴ μεγάλη
πῶς' πῆγαν δι' οἱ κόποι του χαλάλι.
Καί' στὸν Σουλτάνο γράφει μὲ καλέμι:
τὴν ἔστρωσα μὲ πισομα' σ' τὸ κνηγί,
καὶ τώρα σοῦ τὴν φέρνω' σ' τὸ χαρέμι,
καὶ βράστα τὴν καλὰ νὰ μὴ σοῦ φύγη.

Νάτο νάτο τὸ Γαϊτανί,
ποῦ μεγάλας φρέσταις κάνει.

Ξεμπερδέψτε τὸ πιά, ξερωνίζου' σ' τὰ Βαλκάνια,
'στῆς Ἐδρώκης τῆς Ἀδελῆς καί' σ' τῆς Πύλης τὰ Ντιβάνια

Ξεμπερδέψτε τὸ πιά, νῆλθ' Εἰρήνης ἀγγελία,
καὶ ν' ἀρχίσουε ξανά συζητήσε' σ' τὴν Ἀγγλία,
καὶ νὰ λείψῃ κάθε φόβος νέων σάλων καὶ κινδύνων
κ' ἄ' οἱ σύμμαχοι νὰ πάνε σὺν καὶ πρώτα' σ' τὸ Λονδίον,
καὶ σὲ σάλαις Ἀνακόρων τῆς ἀρίστες νὰ τευτάνουν,
νὰ τὰ λένε μὲ τὸν Γκρεῦ, κ' ἐν χορῶ νὰ ξεφαντώνουν.

Ξεμπερδέψτε τὸ πιά γιὰ νὰ λείψ' ἡ δυστυχία,
κ' ἡ νικητὰ Συμμαχία
'στὰ τσιουμπούσα νὰ τὸ στρώση
κ' ἡ Τουρκιά νὰ τὰ πληρώση.

Ξεμπερδέψτε τὸ πιά νὰ μὴν παίζω Καρατοκο,
νὰ μὴν κρῶξῃ τὸ κοράκι,
κ' ἄς φανῇ μ' ἑληθῆς κλαδίσκο
κάτασπρο περιστερῆκι.

'Εφιάτης μᾶς πιέζει
καὶ τὸ στήθος μας βαρύνει..
ἔνα πλούσιο τραπέζι
στρώσετε γιὰ τὴν Εἰρήνη.

Καλὸς νῆλθ' ἡ λατρευτὴ..
νάτην νάτην, μᾶς γελᾷ...
μᾶς' μαρτύρησε κ' ἀυτὴ
μὲ τὰ νῆλζα τὰ πολλά.

Φ. — Κύτταξε, βρε Περικλέτο,
εἰ Καρανάβλος ἐφέτο.
Κύττα μὲ τὸ Καρανάβλι
τὴ Γκαμῖλα ἔσπερβῆλαι
φίνα κ' Ἐδρωκαϊκή,
καὶ πηδᾷ τρομακτικὴ.

Πορτοκαλί ψάρεψε,
ὄγκυρα νταρνιάνια...
σύνορα παζάρουε,
συμπερδόντιον μάνια.

Κούνα τὴν ὑφήλιο,
χάβε κῶσαις πῆταις,
κάνε καὶ βασίλειο
γιὰ τοὺς Ἀρβανίταις.

Μοιρασιά νὰ κινήσῃ τώρα
πέρνοντας τὸ μερδικὸ σου,
κ' ἄς φωνάζ' ἡ Τσεργαγῶρα
τοῦ Νικίτσα: τὸν καπὸ σου.

Γιὰ συμπερδόντ' ἄνισα
ἔχουν δλο τρένα,
καὶ τὰ Δωδεκάνησα
χάφε τα κ' ἔβωια.

Τὸ δικὸ σου μερδικὸ
κύτταξε, νταρνιάνια...
ἦλθε κ' ἄλλος ἀπ' τὴν Κῶ,
ὄγκυρα φαγιάνα.

Καὶ καρμπούσις ποικιλίας,
μ' ἄλλουε λόγουε ἀγγελίας.

Νέον ζεύγος Εὐδρυχίη, δεσποινίς Ἀναγνωστίδη,
χαριτοβριθῆς δλῆθτα καὶ τὸν κοριτσιῶν στολίδι,
κ' ὁ λαμπρὸς ὁ Παπαφράγκος, ὁ πολυφυλῆς ὁ Στάμος...
'Ἔγινε σ' τὴν Γκράν Μαρκετάνια πανηγυρικὸς ὁ γάμος,
κ' ὁ Ρωμῆος σ' αὐτοὺς εὐχέθη μὲ ζωὴ γεμάτη κῶνα
κ' ἄλοένα νὰ νομιζουε πῶς περνοῦν τὸν πρῶτον μῆνα.